

по-рано да отговори. Разтреперанъ и блѣденъ, той пууу-лѣше очи, озѣрташе се наоколо си, като че търсѣше помощъ. Изведнажъ той съзрѣ двамата си сина, набити и плещести здравеняци. Тѣ бѣха се спрѣли при вратата и начумерено и мрачно слѣдѣха прѣпирнята. Старииятъ чорбаджия тозчасъ се съвзе и доде на себе си. Никакво съмнѣние нѣмаше за него, че Грозданъ нарочно бѣше му поставилъ тоя капанъ, за да го унизи и осмѣе. Всичкиятъ му ядъ се подигна сега противъ него.

— Пияница! — завика той. — Пияница! Баща си умори. . .

— Как-во! — завика Грозданъ съ стиснати зѣби и пристѣпи.

— Кръвникъ! Нехранимайка! Азъ ще те. . .

Чу се звѣнка плѣсница. Вълчанъ изохка и се залови съ двѣ рѣцѣ за бузата. Веднага двамата му сина изреваха, спуснаха се като пантери и въ единъ мигъ само Грозданъ се видѣ грабнатъ въ желѣзнитѣ имъ рѣцѣ, издигнатъ нагорѣ къмъ тавана и готовъ да полети отъ тамъ надолу къмъ земята. Но дивъ ревъ изпълни кръчмата. Всички скочиха на крака. Размахаха се дългитѣ дрѣнови криваци, мочугитѣ показаха смъртоноснитѣ си глави. Грозданъ бѣше отърванъ, нападателитѣ сами се видѣха на тѣсно. Нейко кметътъ, секретаръ-бирникътъ и Къню влѣзоха между двѣтѣ разярени страни и ги раздѣлиха. Слѣдъ много молби и увѣщания, еднитѣ насѣдаха на мѣстата си, а Вълчанъ и синоветѣ му си излѣзоха, придружени отъ кмета. Отвѣнъ още се чуваха закани и заплашванията на обидения чорбаджия и на синоветѣ му.

Подигна се отново глѣчка въ кръчмата. За Гроздана никой не каза лоша дума. Напротивъ, на него всички гледаха съ възторгъ и гордостъ. Като че той бѣше ударилъ тая плѣсница отъ тѣхно име и зарадъ тѣхъ. Изби и се разпрѣсна най-послѣ набраната злоба и мѣсть